

Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Τσεκούρας: Η υπακοή της Παναγίας θεράπευσε τις παρακοές του ανθρωπίνου γένους

/ [Ενορίες](#)

Και αν ο Θεός μας καλέσει και σε μία ιδιαίτερη αποστολή και εμείς να πούμε απλά και ταπεινά, «ιδού ο δούλος Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Με αυτό τον τρόπο και την καρδιά μας θα καθαρίσουμε και το νου μας και την ζωή μας, αλλά θα αξιωθούμε να πετύχουμε και το στόχο μας που δεν είναι άλλος από την κατά χάριν θέωση.

Στην 3η Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου που τελέστηκε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Παρασκευή 27 Μαρτίου, ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Τσεκούρας, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Σεραφείμ του Δομβοΐτου.

Η ομιλία εντάσσεται στο πλαίσιο των εορταστικών εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2026».

Το κήρυγμα του π. Νεκταρίου είχε ως αφορμή την ολοκλήρωση των ακολουθιών των Χαιρετισμών προς την Παναγία και συνδέεται άμεσα με το βαθύ θεολογικό νόημα της εορτής του Ευαγγελισμού. Κεντρικός άξονας είναι η φράση της Θεοτόκου προς τον Αρχάγγελο Γαβριήλ: «Ίδού η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου», η οποία αποτελεί ύψιστο πρότυπο υπακοής στο θέλημα του Θεού.

Η Παναγία είναι το τέλει υπόδειγμα ανθρώπου που από την παιδική του ηλικία αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στον προσωπικό αγιασμό. Από τα πρώτα χρόνια της ζωής Της, τόσο κοντά στους ευσεβείς γονείς όσο και αργότερα μέσα στον Ναό, καλλιέργησε αδιάκοπα τις αρετές της σωφροσύνης, της ταπεινοφροσύνης, της υπομονής και της αγάπης, ώστε όλη η ύπαρξή Της να γίνει δεκτική στη χάρη του Θεού.

«Όταν ήρθε η στιγμή να Της ανατεθεί η μέγιστη αποστολή να γίνει Μητέρα του Θεού και Λόγου, δεν πρόβαλε κανένα προσωπικό θέλημα, αλλά υπάκουσε απόλυτα στο θείο σχέδιο. Αυτή η υπακοή της θεράπευσε τις παρακοές του ανθρωπίνου γένους. Και η υπακοή αυτή της Παναγίας μας στο θέλημα του Θεού ανέδειξε και εκείνη «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξότερα των Σεραφείμ». Γι' αυτό και επί δύο χιλιετίες η Εκκλησία επαναλαμβάνει αδιάκοπα τον αγγελικό χαιρετισμό προς το πρόσωπό Της.»

Στη συνέχεια, π. Νεκτάριος αναφέρθηκε στη ζωή του Οσίου Σεραφείμ του Δομβοΐτου, του οποίου η Τιμία Κάρα είχε τεθεί προς προσκύνηση στο Ναό. Ο Όσιος υπήρξε συνεχιστής του ίδιου δρόμου υπακοής και αγιασμού. Γεννημένος στα δύσκολα χρόνια της Τουρκοκρατίας, σε χωριό κοντά στην Αταλάντη, από νεαρή ηλικία έτρεφε βαθύ πόθο να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον Θεό. Εγκατέλειψε οικογένεια, συγγενείς και κάθε κοσμικό δεσμό, ακολουθώντας τον μοναχικό βίο. Μετά από πορεία σε διάφορα μοναστήρια, κατέληξε στην Ιερά Μονή Σαγματά, όπου έγινε μοναχός, διάκονος και ιερέας.

Ο βασικός του αγώνας ήταν, όπως και της Παναγίας, ο προσωπικός εξαγιασμός. Δεν επεδίωξε επίγεια δόξα ή ανθρώπινη αναγνώριση, αλλά με προσευχή, νηστεία και αγρυπνία κατέστησε τον εαυτό του «σκεύος εκλογής» της θείας χάριτος. Όταν η φήμη της αρετής και της διδασκαλίας του άρχισε να εξαπλώνεται, εκείνος

απέφυγε ακόμη και αυτή την ανθρώπινη δόξα, ζητώντας την ευλογία του ηγουμένου του και αποσυρόμενος στην ερημική πλαγιά του Ελικώνα. Εκεί, σε τόπο κατάλληλο για ησυχία και αδιάλειπτη προσευχή, συνέχισε με μεγαλύτερη ένταση τον πνευματικό του αγώνα.

Ακόμη και όταν συγκεντρώθηκαν γύρω του μαθητές, ο Όσιος δεν εγκατέλειψε την επιθυμία του για περισσότερη ησυχία, ανεβαίνοντας ψηλότερα στο βουνό για να βιώνει πιο έντονα την κοινωνία του με τον Θεό. Όμως, σε αυτό το σημείο τονίζεται η καθοριστική παρέμβαση του ίδιου του Χριστού, ο οποίος του ανέθεσε νέα αποστολή: να αφήσει την έρημο, να επιστρέψει στους μαθητές του και να ιδρύσει μοναστήρι, ώστε να γίνει πνευματικός φάρος στα σκοτεινά χρόνια της δουλείας. Η αποστολή αυτή είχε ιδιαίτερη σημασία, καθώς οι κατακτητές πίεζαν τους χριστιανούς να αρνηθούν την πίστη τους.

Η αντίδραση του Οσίου Σεραφείμ προβάλλεται ως ακριβής μίμηση της Παναγίας. Δεν αντέταξε τη δική του επιθυμία για ησυχία, αλλά αποδέχθηκε με υπακοή το νέο θέλημα του Θεού, λέγοντας ουσιαστικά το ίδιο «γένοιτό μοι». Παρά τους διωγμούς, τα βασανιστήρια και τις δυσκολίες που συνάντησε, ολοκλήρωσε το έργο του και αναδείχθηκε σε φωτεινό πνευματικό οδηγό τόσο για την εποχή της Τουρκοκρατίας όσο και για τους μεταγενέστερους.

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του ο π. Νεκτάριος, τόνισε ότι οι πιστοί καλούνται να μιμηθούν τόσο την Παναγία όσο και τον Όσιο Σεραφείμ στον καθημερινό αγώνα του προσωπικού αγιασμού. Η ζωή τους να γίνεται πρότυπο υπακοής, ταπεινώσεως και απόλυτης εμπιστοσύνης στο θέλημα του Θεού. Ο στόχος κάθε χριστιανού δεν είναι η αυτοθέωση ή η αυτάρκεια, αλλά ο εξαγιασμός διά της θείας χάριτος και η πορεία προς την κατά χάριν θέωση.

«Και αν ο Θεός μας καλέσει και σε μία ιδιαίτερη αποστολή και εμείς όπως εκείνοι να πούμε απλά και ταπεινά, «ιδού ο δούλος ή οι δούλοι Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Με αυτό τον τρόπο και την καρδιά μας θα καθαρίσουμε και το νου μας και την ζωή μας, αλλά θα αξιωθούμε να πετύχουμε και το στόχο μας που δεν είναι άλλος από την κατά χάριν θέωση.»